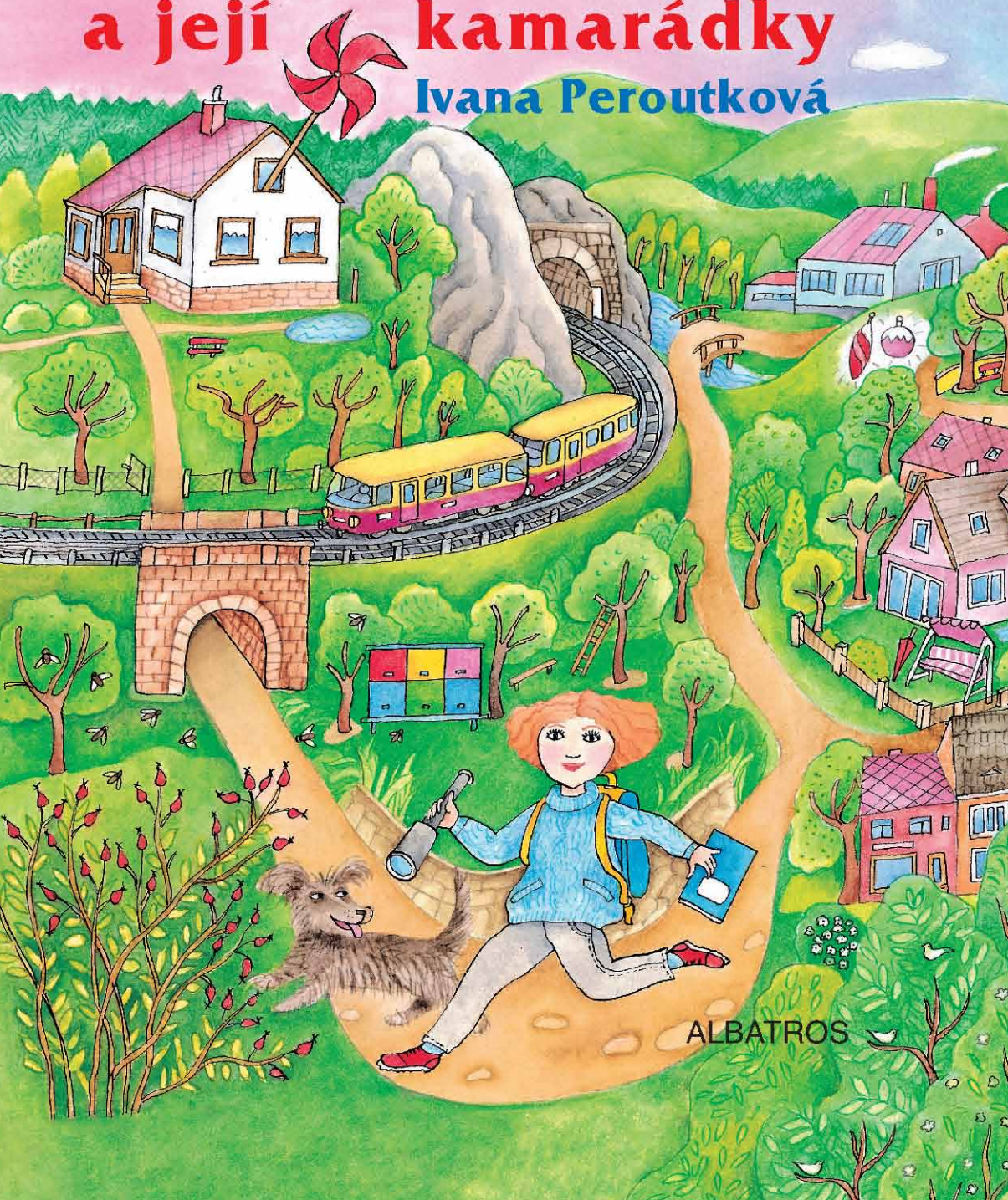

Anička

a její kamarádky

Ivana Peroutková

ALBATROS

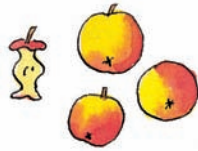

Ivana Peroutková

Anička a její kamarádky

Ivana Peroutková

Anička
a její
kamarádky

Albatros

© Ivana Peroutková, 2004
Illustrations © Eva Mastníková, 2004

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02534-6

Jak Anička přijela k babičce a co viděla dalekohledem

„Konečně jsme doma,“ vydechla si babička a postavila doprostřed kuchyně obrovský černý kufr.

Anička si odložila svůj školní batůžek a rozběhla se k oknu. Stoupla si na špičky a hned pod kopcem uviděla dlouhé čáry kolejí. Za tratí se zelenalo fotbalové hřiště, za

ním se klikatily uličky a všelijak poskládané domky, vpravo se tyčila zámecká věž a nahoře na protějším kopci se zvedal hustý tmavý les.

Tak tady teď bude bydlet!

V domku na kopci a v téhle vesnici a sama, úplně sama, jenom s babičkou a s jejím Pajdou. S tím nejhuňatějším a nejmilejším psem na světě.

A zůstane tady, dokud se tatínek s maminkou nevrátí z Afriky. Bude tu chodit do druhé třídy a ještě...

Ale kdo ví, co všechno ji ještě čeká.

Kdo ví, jaká dobrodružství tu prožije.

A bude mít nějakou kamarádku?

Vtom jí babička poklepala na rameno. „Počkej, něco na to koukání mám,“ a vytáhla ze skříňky dalekohled.

Anička začala s dalekohledem otáčet do všech stran. Teď už viděla zblízka i zahrádky a dvorky domků. Pootočila dalekohledem trochu víc doleva a objevila houpačku se stříškou. Seděla na ní holčička se slunečníkem. Anička takový slunečník jednou taky měla. Byl z papíru a kolem dokola visely bílé třásně.

Anička holčičku dlouho pozorovala a pak se zeptala: „Babičko, znáš tu holku na houpačce?“

„To je určitě Eliška Jiráčková. Bude s tebou chodit do třídy. Je to tichá holčička, ale třeba se skamarádíte.“

„Já nevím,“ pokrčila rameny Anička.

Přece jen se těch nových dětí trochu bála. A možná i proto dalekohled opatrně položila na stůl.

„A nechceš se podívat vedle?“ usmála se tajemně babička a otevřela dveře do druhé místnosti.

To bylo překvapení!

Anička měla u okna svůj vlastní stůl.

Stůl, židli, lampičku a k tomu spoustu všelijakých nádherných věcí: pastelky, plachetnici, v které bylo schované ořezávátko, nové nůžky, datovací razítko, sadu samolepek s obrázky stromů, a dokonce jeden barevný spletený náramek – s pravým indiánským vzorem!

„A ještě pro tebe něco mám.“ Babička zvedla významně prst a odešla pro to „něco“ do kuchyně. Když se vrátila, držela v ruce malý tlustý sešit s pevnými deskami.

„Co to je?“ zeptala se Anička trochu zklamaně.

Co jiného by to však mohlo být než sešit? Sice tlustý a v tvrdých deskách, ale stejně jenom sešit.

„Tak tohle bude, Aničko, tvůj deník.“

„Deník?“ nechápala Anička.

„Přesně tak. Můžeš si do něj psát všechno, co tě napadne. Všechno, co prožiješ. Všechno, co by sis chtěla navždy zapamatovat. Ale musíš si ho dobře schovat.“

„Proč?“

„Protože až budeš velká, tak si v něm budeš ráda číst.“

„A proč bych si v něm měla ráda číst?“

„Třeba na něco zapomeneš a deník ti to připomene.“

„Ale já nikdy na nic nezapomenu.“

„Tím líp,“ usmála se babička, „ale ten deník si stejně schovej. A piš si tam,“ dodala skoro prosebně.

Anička tiše prolistovala první prázdné stránky. Pro začátek si však jen v duchu pomyslela, že bez linek bude psát z kopce. A pak deník uložila do první zásuvky svého nového psacího stolu.

Byla šťastná... i když... Asi se jí přece jenom trochu zastesklo. Tak ráda by mamince a tatínkovi ukázala, co všechno dostala. Jenže oba byli příliš daleko. Pomáhají v Africe léčit nemocné děti. A tak se Anička radši honem vrátila k babičce.

Anička jde do školy a má strach

Hned druhý den měla jít Anička poprvé do vesnické školy. Už od probuzení bylo všechno úplně jiné než v Praze.

S mámou a s tátou se vždycky pospíchalo. Tatínek před odchodem do práce obvykle hledal brýle, a když je konečně našel, maminka zase řekla, že se musí ještě namalovat. A Anička z toho všeho byla tak zmatená a popletená, že si pak většinou až na schodech vzpomněla, že nemá prezůvky.

Čím to bylo, že babička ráno nic nesháněla ani nic nutně nepotřebovala?

Když jim v sedm hodin zazvonil budík, babička si Aničku k sobě přivinula a tak zůstaly ještě pár minut v posteli.

Sladké teplé procitání. Kéž by nikdy neskončilo! Ale budík nemilosrdně zazvonil znovu.

„Vstáváme...!“

A babička už byla na nohou.

Než se Anička ošplouchla a oblékla, stála na stole snídane a babička byla dávno připravená na cestu. A nejen to. Dokonce jí sama vsunula přezůvky do batůžku.

Anička si dvakrát kousla do chleba, ale pak se přece jenom zeptala: „Babičko, a půjdeš se mnou do třídy? Víš, nikoho tam nebudu znát.“

Opravdu se toho bála, a dokonce mnohem víc než včera. Babička ji sice ujišťovala: „Za chvíli budeš mít plno kamarádek. Uvidíš, že se ti tam bude líbit,“ ale bylo těžké tomu uvěřit.

Když se potom blížily ke škole, Aniččin strach ještě narůstal. Ze všech stran přicházely další a další děti a Anička držela babičku za ruku tak pevně, jako by ji už nikdy v životě nechtěla pustit.

Škola stála až na kraji vesnice. Byla jednopatrová s pískovou omítkou a novou červenou střechou. Před okny kvetly růže a ke vchodu vedla kamenitá cestička.

Aničce připadala moc hezká, ale dovnitř se jí stejně nechtělo. Nikoho neznala a cizí děti po ní tak zvědavě pokukovaly, že si ze všeho nejvíc přála zmizet. Být aspoň neviditelná jako Popelka.

Pak se před ní objevila paní s nakrátko ostříhanými vlasy. Byla to její nová paní učitelka.

„Tak pojď,“ vybídla ji, „děti se už na tebe moc těší.“ Ale Anička sevřela babiččinu ruku ještě pevněji.

„Já nikam nepůjdu.“

„Aničko...“ zaprosila babička.

„Nepůjdu.“

„Ukázala bych ti jenom třídu. A dneska si děti přinesly koťátko,“ lákala ji paní učitelka.

„Ale s babičkou,“ trvala na svém Anička, a tak nakonec vešly do třídy společně.

Jen vstoupily, všechno ztichlo. Anička stála jako zařezaná, tiskla babiččinu ruku a dívala se do země.

„Tak tohle je Anička Válková,“ představila ji paní učitelka. „Dneska přišla s babičkou, protože to tady ještě

nezná, ale vy jí určitě všechno rádi ukážete. Irenko, přines sem to kotě!“

Vedle Aničky se objevila holčička s černým koťátkem v náruči. „Pohlad si ho,“ řekla. „Někdy trochu drápne, ale nebolí to.“

Anička konečně zvedla oči.

Holčička, která k ní mluvila, měla rovné a úplně světlé vlasy ostříhané na mikádo. Vůbec se nestyděla.

„Vem si ho. Slyšíš, jak přede?“

Anička pustila babiččinu ruku a holčička jí koťátko opatrně podala. Předlo spokojeně dál, a dokonce jí růžovým jazýčkem olízlo zápěstí.

„Aničko, jestli chceš, můžeš se s koťátkem posadit, babička by na tebe zatím počkala za dveřmi.“

Anička se na babičku podívala a přikývla. Pak šla s blondatou holčičkou, která se jmenovala Irena, k lavici. Brzy je obklopily i další děti, nikdo se jí však na nic nevyptával. Vlastně ano, ale děti se ptaly na docela normální věci: jestli umí ze žvýkačky bublinu, jestli si už lakovala nehty, jestli ráda tancuje anebo jestli umí pískat na prsty.

Anička odpovídala podle pravdy „ano“ nebo „ne“ (pískat na prsty neuměla), ale přitom si už všimla, že Eliška Jiráčková, ta holčička z houpačky, chodí po třídě s konývkou a zalévá kytky. Možná byla opravdu tak tichá,

že se na nic nevyptávala, ale Anička cítila, jak jí to teď vadí, že se taky nevyptává. Jako by jí bylo úplně jedno, že sem Anička přišla. A jak na to myslela, někdo ji najednou zezadu zatahal za vlasy.

Hned se otočila. Naproti ní stál černovlasý kluk a vesele se uchichtával.

„Parašíně, nepředváděj se,“ okřikla ho Irena, ale on se místo toho začal všelijak šklebit a pitvořit a volal: „Jsem pirát!“ A potom s nataženou nohou odkulhal do zadní lavice. Tam si sedl a hrozivě koulel očima.

„Radši si ho nevšímej,“ řekla Irena. „Je to cvok.“
„A to kulhá schválně?“ zeptala se Anička.

„To víš, že schválně. Pořád si vymejší blbosti,“ řekla zase jiná holčička, která měla taky mikádo, jenže černé, a jmenovala se Olina.

A Irena se zeptala: „Aničko, nechceš jít po škole k nám?“
Anička chtěla, dokonce si to moc přála.

Když zazvonilo, běžela se zeptat babičky. Už se vůbec nebála a babička se usmívala: „A to bylo strachu, vid, Aničko.“

Anička má první kamarádky, ale taky ji bodne včela

Anička nesla koťátko i celou cestu ze školy. Opatrně s ním kráčela uprostřed nových kamarádek. Z jedné strany šla Irena, která měla vlasy žluté jako slámu a ruce bílé skoro jako tvaroh, a z druhé strany Olina, která byla snědá a černovlasá a na pravé tváři měla pihu.

Irena a Olina, bílá a černá, každá vypadala úplně jinak, ale přitom se sobě vlastně podobaly. Třeba tím, jak dokázaly špičkou boty lehce odkopávat kamínky. Anebo jak si pořád skákaly do řeči. Obě taky svorně prohlásily, že nemají rády Elišku Jiráčkovou, protože je nafoukaná.

„Je strašná,“ řekla Irena. „Když se jí na něco zeptáš, vůbec ti neodpoví.“

„A myslí si, že se z tý její houpačky každéj hned zblázní,“ přidala se Olina.

„A z toho jejího slunečníku taky.“

„Je fakt praštěná. Všude s ním chodí.“

„K tuňce s ním přece taky chodila.“

„No jo, k tuňce. Jé, Aničko, budeš se chodit koupat do tuňky? Tam je to bezvadný.“

„A umíš vůbec plavat?“

„Docela jo,“ kývla Anička.

„Do poloviny stejně stačíš, a pak je tam takový slizký bahno.“

„Ale na břehu je písek.“

„To je, a jsou tam i dva velký kameny.“

„A z těch můžeš skákat šipku.“

„Umíš šipku?“

„Moc ne,“ přiznala se Anička.

„To nevadí, hlavně se nesmíš bát, a naučíš se ji hned.“

„Já se nebojím,“ řekla hrdě Anička.

„A bojíš se něčeho?“

„Já nevím... možná, možná trochu tmy,“ řekla Anička, i když v tu chvíli ji napadlo, že zrovna dneska se vlastně trochu bála i toho Parašína.

„Já se zase bojím pavouků,“ řekla Irena. „Jsou odpor-
ný.“

„A já se nebojím ničeho,“ prohodila Olina a vesele odkopla další kamínek.

Tak v tom hovoru zatím minuly viadukt i fotbalové hřiště. Anička se ohlédla zpátky. Na kopci za tratí stál babiččin dům, a proto věděla, že je přesně u hřiště, které si včera prohlížela dalekohledem. A už se společně blížily i k domkům.

„Vidíš tu houpačku?“ šfouchla do ní Irena. „Elina určitě není doma, jinak by tam už dávno seděla.“

Houpačka stála na pečlivě zastřiženém trávníku a vypadala opuštěně. Anička si hned vzpomněla, jak na ní Elišku dlouho pozorovala. Jenže Eliška si jí dneska ve třídě vůbec nevšímalá. Asi měla Irena s Olinou pravdu, že je nafoukaná. I tichá, i nafoukaná. Proč by to nešlo dohromady?

Tak ať si je, řekla si v duchu Anička, ale stejně se jí něco uvnitř divně sevřelo.

„A tamhle už bydlíme!“

Irena ukázala na dům pod lesem. Byl to obrovský dům, už trochu oprýskaný, ale ve všech oknech se červenaly muškáty a na zahradě kvetla spousta barevných květin. Prošly brankou a cestičkou kolem domu se dostaly na dvůr. Anička žasla. Byly tu slepice, kachny, husy, ale i čtyři bílé krůty s červenou kůží na krku. A vtom se k nim začal hrozivě přibližovat barevný kohout.

„Á, tak ty už si chceš zase dovolovat!“ spustila na něj Irena a přitom si dala ruce v bok. Pak popadla koště a začala s ním honit kohouta po dvoře. K tomu volala: „A na pekáč půjdeš, ty prevíte jeden, drzej!“

Anička s Olinou se musely smát, ale Anička si taky pomyslela, jak je Irena odvážná, a že sama by se toho kohouta asi hodně bála.

Potom šly do stodoly, kde měla pelíšek kočka s koťaty a vrátily jí černé kotě. A pak Olina navrhla, aby ve stodole skákaly do sena.

Anička by nikdy nevěřila, že z takové výšky dokáže skočit. Stála vysoko na trámu a seno se zdálo tak hluboko pod ní.

„Skoč, dělej!“ povzbuzovaly ji kamarádky. „Neboj, nic to není!“

Anička se nadechla, srdce jí tlouklo až v krku, ale v duchu si řekla, že musí být taky odvážná, a už letěla.

Bylo to, jako by se závratnou rychlostí propadala někam do neznáma. Všechno kolem se rozmazalo a ona pořád jenom letěla. Ve skutečnosti však celý skok trval jen chvíličku, jen mžik, a Anička se docela měkce zabořila do hromady voňavého sena.

„Tak co?“ přiběhly k ní holky.

„Nádhera,“ vydechla Anička. Najednou jí připadalo,

že teď už dokáže všechno na světě. Všechny tři se znovu vyšplhaly na trám a tentokrát skočily společně. Napotřetí si zase tleskly nad hlavou. Počtvrté před skokem zakřičely: „Do sena!“ A takhle to všelijak obměňovaly, až nakonec zůstaly v seně ležet a tiše odpočívaly.

Potom zašly do kuchyně, protože dostaly pořádný hlad. Irena nakrájela krajíce chleba. Anička s Olinou je namazaly sádlem, v kterém byly i křupavé škvarky. To byla taková dobrota, že si přidaly další krajíc. Pak se s namazanými chleby vrátily na dvůr. Jedly, mžouraly do sluníčka, poslouchaly kdákání slepic a vtom uslyšely, jak za domem vrzla branka.

„To bude Pepan,“ řekla Irena.

Na dvoře se objevil o něco starší kluk. Možná chodil už do páté třídy. Měl stejně světlé vlasy jako Irena, a vůbec se jí dost podobal. O Aničku jenom tak zavadil pohledem, a Ireně řekl: „Hele, ségra, nezapomeň na ty jabka!“

„No jo,“ odsekla mu Irena, a hned se otočila k Aničce a potichu, aby ji neslyšel, řekla: „Brácha ze sebe někdy dělá strašně chytrýho, ale kdyby se ti náhodou něco rozbilo, umí všechno spravit.“ Pak si povzdechla: „Ach jo, musím se sbírat spadáný jabka. Holky, pomůžete mi?“

Kývly, a tak se všechny vydaly přes dvůr kolem stodoly, za kterou se táhl dlouhý jabloňový sad.

Aničce připadal krásný a nekonečný. Tolik stromů s červenými jablíčky. A pod nimi stály připravené proutěné koše. Ale nikomu se sbírat moc nechtělo.

„Víte co,“ navrhla Irena, „každá si vybereme jeden strom, a to bude jako náš dům.“

Hned se rozběhly ke svým stromům. Anička snadno vylezla až vysoko do koruny a spokojeně se uvelebila ve větvích. Připadala si tu volná a lehká, jako by měla křídla. Jenže Irena už volala: „Nechcete ke mně přijít na návštěvu?“

Anička by ještě nešla, ale Irena volala znovu a znovu a Olina už lezla dolů, takže se nakonec rozhodla, že sleze taky. Kupodivu dolů to šlo o něco hůř než nahoru, ale nakonec se šťastně dostala na nejspodnější větev. A pak, povzbuzená skoky ve stodole, skočila do trávy. Jenže tráva nebyla tak měkká jako seno. Anička se překulila na bok a v tu chvíli vykřikla bolestí.

V tu chvíli ji totiž bodla včela do lokte.

Než k ní holky přiběhly, loket jí tak natekl, že měla ruku uprostřed skoro dvakrát silnější. A páliło to, jako by v ní měla oheň. Ale statečně se snažila tu bolest vydržet.

„Ukaž,“ podívala se Irena, „to nic není.“

Sehnula se nad loket a prsty vytáhla žihadlo. Vypadalo jako měkká tříška.

„A teď ta včela umře,“ řekla Olina.

„Umře?“ zeptala se udiveně Anička.

„No jasně, když dá včela žihadlo, tak umře.“

„To je, jako kdyby si vytrhla kus těla,“ řekla Irena. „Počkej tady, dám ti na to obklad,“ vytáhla z kapsy velký šedý kapesník a šla ho namočit do kádě s vodou. Pak ho Aničce obtočila kolem lokte a zavázala.

Příjemně to chladilo.

Aničku napadlo, že si Irena dovede se vším poradit, ale taky myslela na mrtvou včelku. Bylo jí líto, že umřela kvůli ní. Jenomže jak mohla vědět, že bude zrovna tam dole v trávě?

„Já ji vlastně zabila, ale nemůžu za to,“ povzdechla si smutně.

Olině to přišlo k smíchu: „Tobě dá včela žihadlo, a ty ji ještě lituješ?“

Anička pokrčila rameny.

„Nelituj,“ mávla rukou Irena, „tady lítá tolik včel.“ Potom se rozhlídla po sadu: „No jo, holky, na stromy už asi nepolezeme, takže můžeme aspoň nasbírat ty jabka.“

A opravdu se pustily do práce.

Sbíraly tak dlouho, až se slunce proměnilo v oranžovou kouli, a jak ta koule klesala dolů, v jejím světle všechno zčervenalo. I nebe, i stromy. A všude kolem to najednou vonělo listím a podzimem.

„Tady je krásně, vid’?“ usmála se Irena.

„Moc,“ přikývla Anička. Ale pak už myslela víc a víc na to, že je pozdě a že se musí vrátit domů.

Kamarádky ji vyprovodily k brance. Tam si Anička odmotala kapesník. Loket už skoro zázračně splaskl, ani pod kůží to tolik nepálilo.

Ale cestou domů na tu mrtvou včelu stejně musela myslet. A prázdná houpačka jí zase připomněla Elišku

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.